

*„Íme, a szentmise ünnepén, az oltár titkának ünnepén
tanuljuk meg, hogy így lépünk mindig oda az oltár elé.
Remény legyen a szívünkben, töretlen, de alázatos remény.
Nyújtsuk ki kolduló kezünket a Szeretet felé,
mert oltárainkon minden szentmisében a Szeretet, a végtelen
Szeretet jelenik meg.
Reméljük tehát Őbenne, és szeressük Őt, szeressük a szentmisét,
szeressük a szentmisében önmagát nekünk ajándékozó Szeretet
Istenét!
És higgyük Őt, maradjunk Nála! Csak nézzük, csak nézzük
szüntelen!
Lakjunk Őbenne, a Szeretetben, és egész életünk szent legyen.”*

Nagycsütörtök

Kiv 12,1-8. 11-14

1 Kor 11,23-26

Jn 13,1-15

Az oltár titkát ünnepeljük ma.

Az oltáron megvalósuló áldozatot, a szentmisét, az oltár gyümölcsét, az Oltáriszentséget. S amikor az oltár titkáról akarunk elmélkedni, akkor Krisztus keresztyére kell tekintenünk. Mert az oltár titka a kereszt titka. Az oltáron az történik meg, ami megtörtént Krisztus keresztyében.

Az utolsó vacsora termében Jézus kezébe vette a kenyeret, és önmagává tette azt, hogy odaadja övéinek.

Az utolsó vacsora termében Jézus kiontotta drága vérét értünk.

Az oltár története a kereszt története.

S ezért ha meg akarjuk érteni az oltáraink titkát, akkor a keresztet kell szemlélnünk.

De a keresztet sem tudjuk megérteni anélkül, hogy ne tekintenénk Isten mélyére.

Istent magát kell szemlélnünk, a végtelen Szeretetet,

mert a kereszten a Szeretet történt meg.

A kereszten megjelent a mi Istenünk, a végtelen Szeretet.

És az oltárainkon ugyanez történik minden nap: Isten van itt, a végtelen Szeretet.

Hogyan lépünk tehát az oltárhoz? Úgy, hogy a kereszthez járulunk.

És hogyan járulunk a kereszthez? Úgy, hogy Istenhez lépünk.

De hiszen egyre nehezebb a feladat, amit magunk előtt látunk.

Vajon hogyan járulhatnánk Krisztus keresztyéhez?

És vajon hogyan mehetnénk oda az Egek Istenéhez?

Ha tudjuk azt, hogy Isten a Szeretetet,

ha tudjuk azt, hogy a kereszten a Szeretet történt meg,

ha tudjuk azt, hogy oltárainkon minden nap megújul a végtelen Szeretet,

akkor tudnunk kell, hogy a Szeretethez kell közelednünk.

És ha ezt tudjuk már, akkor meg is találjuk a lépéseket.

Mert a Szeretethez úgy mehet az ember, hogy remél a Szeretetenben.

A Szeretetenben csak remélni lehet.

Nem lehet megérdemelni a Szeretetet, egyetlen morzsáját sem lehet megérdemelni.

És ha a Szeretet a végtelen Isten, az Örök Szeretet,

akkor ki léphetne Őelébe mondván, dicsekedve:

add ide nekem, fizess meg önmagaddal, hiszen van érdemem.

A Szeretetet nem lehet megérdemelni, és ezért követelni sem lehet.

A Szeretetenben csak reménykedni lehet, csak remélni lehet az Istenben.

Csak a kinyújtott kezek, a koldulók, a könyörgők, ők megkapják a Szeretetet.

Így megyünk Istenhez, és így járulunk a kereszthez, így vegyünk részt a szentmiséinken is,

így vegyük magunkhoz a Szeretet szentségét, az Oltáriszentséget:

remélve, reménykedve, koldulva és könyörögve.

Ez a remény nem csalatkozik meg, mert a Szeretetet,

a mi Atyánk nem ad követ annak, aki kenyeret kér Tőle.

És aki az Ő ajtaján zörget, kinyílik előtte a Szeretet.
A szentmise is megnyílik előttünk, a szentmise mélye,
ahogyan kitárul előttünk a Kereszt, ha remélünk benne.
Az első lépés után, amit már megtettünk, a második lépés,
amellyel Istenhez, amellyel a Kereszthez,
és amellyel a szentmiséhez közeledhetünk: maga a szeretet.
Mert ha Isten a Szeretet, ha a Keresztben a Szeretet történt meg,
és megújul oltárainkon a végtelen, az Örök Szeretet,
akkor odalépve elébe, szeretnünk kell Őt, szeretnünk kell a Szeretetet.
Mit tegyünk a Kereszt előtt? Csak szeressük Őt.
Mit tegyünk a szentmisén?
S amikor a szentáldozásban odaadja nekünk önmagát a Szeretet végtelen Istene?
Csak szeressük Őt!
Semmi mást nem kell tennünk, és semmi mást nem is tehetünk.
A Szeretet csak a szeretet nyelvét érti meg.
És legyen bármilyen parányi, bármilyen kis morzsa a mi szívünk,
de adjuk oda annak, aki odaadta önmagát nekünk.
Szeressük az oltárainkon megújuló végtelen Szeretetet, szeressük a szentmisét.
És ha megtettük a második lépést, ha szeretjük a Szeretetet,
akkor még egy harmadik lépés van hátra, és e harmadik lépés a hit.
A hit pedig abban áll, hogy ott maradunk nála. Csak ennyi pusztán.
Mert hinni annyi, mint nézni, csak nézni és nézni.
Aki hisz, az egy lépést sem tud mozdulni tovább.
Ezért mondta Jézus: Ti, akik elmentek az úton, álljatok meg, és emeljétek föl
tekinteteket!
Ez ránk, a szentmisén résztvevőkre is áll. Ti, akik itt vagytok a szentmisén, maradjatok itt,
maradjatok benne a végtelen Szeretetben ti, akik megtaláltátok a Szeretet csodáját.
Maradjatok bennem mindig - mondja Jézus - és én bennetek maradok.
A szentmise Krisztusa szól így hozzánk.
A szentmise örök, minden szentmise örök és végtelen, nem fejeződik be.
Vigyétek magatokkal a szentmise csodáját!
Vigyétek magatokkal a remélt, a szeretett Szeretetet, a végtelen Istent.
És csak nézzétek Őt, csak mindig Őt nézzétek! Higgyetek benne!

*Íme, a szentmise ünnepén, az oltár titkának ünnepén
tanuljuk meg, hogy így lépünk mindig oda az oltár elé.
Remény legyen a szívünkben, töretlen, de alázatos remény.
Nyújtsuk ki kolduló kezünket a Szeretet felé,
mert oltárainkon minden szentmisében a Szeretet, a végtelen Szeretet jelenik meg.
Reméljük tehát Őbenne, és szeressük Őt, szeressük a szentmisét,
szeressük a szentmisében önmagát nekünk ajándékozó Szeretet Istenét!
És higgyük Őt, maradjunk Nála! Csak nézzük, csak nézzük szüntelen!
Lakjunk Őbenne, a Szeretetben, és egész életünk szent legyen.
Ámen.*